

MSZP – jól szervezett káosz?

2003. április 9. 09:09

Keresztes Lajos

Az 1998-as szövetségi választásokra készülődve Németország Szociáldemokrata Pártja (SPD) a kétféjű modell mellett döntött. A pártelnök és önjelölt gazdasági szakember, Oskar Lafontaine a pénzügyminisztériumot célozta meg, és az alsó-szászországi tartományi miniszterelnököt, Gerhard Schrödert tették meg kancellárjelöltté.

E kétféjű megoldás alapvető okát az jelentette, hogy az SPD-n belüli balszárnyat képviselő Lafontaine-nek kellett a párt törzsszavazóit a Kohl-korszak lezárására mozgósítani, míg a tőkével és a tőkésekkel kiváló kapcsolatokat ápoló Schrödernek meg kellett nyugtatnia a befektetőket, hogy a baloldali fordulat elmarad.

A trükk sikerült, és 1998. szeptemberében az SPD legyőzte a német kereszténydemokratákat. Azonban hamarosan napvilágra kerültek a két azonos erejű pólus közötti gazdaságpolitikai viták, Lafontaine a keresletösztönző keynes-i modellt kívánta megvalósítani, míg Schröder a neoliberais elvekre esküdött. Schröder úgy vágta át a gordiuszi csomót, hogy legmegbízhatóbb szövetségeseivel, Bodo Hombachhal 1999. márciusára kiutálták Lafontaine-t a kormányból, aki csapat-papot hátrahagyva elmenekült Bonnból.

Az MSZP – amint ez a kongresszuson is láthatóvá vált – ezt a német modellt követi; a kettős fogatra hasonló okok miatt van szüksége. A magyar választók mintegy 30 százaléka vallásos szocialista szavazó, akiknek – történjék bármi – a politikai orientációját az évtizedek óta ismert arcok határozzák meg. Stabilitásigényük kielégítése láthatóan döntő szempont volt az MSZP személyi politikájában.

Amióta már nem tíz százalék körüli, egymás ellen könnyen kijátszható kis ellenzéki pártokkal kell a szocialistáknak megküzdeniük, azóta ez a támogatás már önmagában nem elegendő. Szükséges – legalább a látszat szintjén – nyitni azon bizonytalan politikai identitású és/vagy könnyen befolyásolható szavazók iránt, akiknek egy vörös zászlótól vagy egy Kádár-képtől már nem lábad könnybe a szemük. E feladatra tökéletesen alkalmasnak tűnt Medgyessy Péter, akinek feladata a centrum meghódítása lett, s akit legalább a kampány idejére, s természetesen az MSZP viszonyaihoz képest, megpróbáltak nemzetivé maszkírozni.

Medgyessy értékét csak növelte a szocialisták szemében, hogy igen korlátozott politikai képességei és befolyása okán nem jelent veszélyt a pártvezetés

pozícióira. Nem véletlen, hogy az MSZP kongresszus rendkívül fegyelmezetten zárt, amikor Medgyessy egyik bizalmasa, Gyurcsány Ferenc próbálta megvetni a lábát a pártelnökségben. Ugyanakkor Medgyessy és körének súlytalansága a garanciája a működőképesség látszatának. Mindenesetre a párt gyámként Medgyessy mellé állította Kovács Lászlót, aki e szerepéről több elejtett megjegyzésében is beszámolt.

Nem csak a kétféjűségben követi az MSZP a német szocialistákat, de abban is, hogy korszakos politikai téziseit vendéglátó ipari egységekben osztja meg híveivel. Ha **Eörsi István** képességeivel rendelkeznek - s a terjedelem is megengedné - akkor mélyenszántó elemzésben vonnék párhuzamot a müncheni Bürgerbräukeller és a budapesti Gerbeaud politikai üzenetei között. Mindenesetre tény, hogy a szoros felügyelet alól kiszabadult Medgyessy a hétvégén beszámolt nagyhatalmi ábrándjairól, miszerint majd az ő közvetítése hozza ismét közelebb a jelenleg feszült viszonyban lévő Egyesült Államokat és az Európai Uniót. Miután ezen a feladaton több, hozzá képest jelentéktelen súlyú politikus is dogozik, jól hallható volt, amikor Joschka Fischer és Tony Blair is megkönnyebbülten fellelelegzett. Hiszen nemsokára a magyarországi árokbetemetésen lendületbe jött miniszterelnök az Atlanti-óceán két partja között meglévő szakadékot fogja eltüntetni